

Gilbert Achcar: Libanon och Israels skrämselektik

[Ur [International Viewpoint](#), 18 september 2024. Ursprungligen publicerad på [Gilbert Achcars blogg](#). Gilbert Achcar växte upp i Libanon. Han är för närvarande professor i utvecklingsstudier och internationella relationer vid School of Oriental and African Studies (SOAS) i London. Han bidrar regelbundet till Fjärde internationalens press, och bland hans böcker finns *Barbariernas kamp*, Stockholm : Röda rummet, 2003; *The Making of the New World Disorder* (2006), *The Arabs and the Shoah. The Arab-Israeli War of Narrations* 2012), *The People Wants. A Radical Exploration of the Arab Uprising* (2022). Hans senaste bok, *The New Cold War. United States, Russia and China, from Kosovo to Ukraine* gavs ut 2023. Han är medlem i Anti*Capitalist Resistance i Storbritannien. Översättning från engelska Göran Källqvist.]

(Denna artikel skrevs timmar innan den massiva terrorattacken på eftermiddagen den 17 september som riktades mot medlemmar i Hizbollah via personsökare, och på så sätt ökade rubrikens aktualitet – International Viewpoints kommentar.)

De senaste dagarna har det kommit upprepade israeliska hot om ett överhängande angrepp på Libanon, i synnerhet efter Israels förebyggande angrepp på Hizbollah den 25 augusti, som följdes av partiets [Hizbollahs] vedergällningsangrepp för mordet på militärbefälhavaren Fouad Shukur. Sedan denna dag har en kör förebrått Benjamin Netanyahu för omfattningen på den förebyggande operationen, som en del sionistiska kommentatorer ansåg vara mindre än vad som behövdes, eftersom de önskar sig ett angrepp som går utöver militära mål för att bli tillräckligt avskräckande genom att utsätta de befolkningstäta områden där partiet härskar för intensiv förstörelse.

Det är påfallande att förebråelserna inte begränsades till den sionistiska yttersta högers mest extrema medlemmar, som är mästare på överdrifter, utan också innefattade den sionistiska ”mitten”, representerad av Benny Gantz, en av ledarna för oppositionen mot Netanyahu, tidigare stabschef i den israeliska armén och fram till sin avgång i juni förra året medlem i det krigskabinett som bildades för att övervaka den nya ockupationen av Gaza (avgången ledde till att kabinettet upplöstes). Gantz kommenterade angreppet med ”för lite, försent”. En kommentator i *Maariv*, den tidning som representerar den sionistiska ”mitten-högerns” åsikter, skrev att det inte räckte med att förebygga det som Hizbollah förberedde, utan att det istället krävdes luftangrepp i stor skala som skulle avskräcka partiet från att fortsätta att skicka missiler över gränsen, och låta de israeler som varit tvångsfördrivna sedan krigets början återvända till sina hem.

Sedan dess har debatten ökat i sionistiska kretsar, samtidigt som den sionistiska yttersta högerns stöttepelare skyndade sig att avvärja anklagelsen från sin allierade Netanyahu, som förde dem till makten, genom att försöka avleda kritiken till krigsministern, Netanyahus rival i regeringen och i Likudpartiet, Yoav Galant. Den sistnämndes svar blev att överträffa sina kritiker genom att betona behovet att utvidga omfattningen på kriget mot Hizbollah och prioritera det över kriget i Gaza, som enligt hans uppfattning har uppnått sina mål. Israels nuvarande stabschef, Herzi Halevi, har sedan dess understrukit hur effektiva hans truppers angrepp har varit och är samtidigt som de förbereder ett storskaligt krig mot Hizbollah. I förberedelserna ingår de militärövningar som genomfördes i slutet av förra månaden med bland annat infanteri som övade för ett markangrepp mot Libanon.

Netanyahu bidrog själv till att slå på trumman för ett kommande krig mot Libanon, via en av sina nära allierade i Likudpartiet som tillskrev honom avsikten att inleda ett krig som kommer att få förorterna till Beirut att "se ut som Gaza", som karln uttryckte det, och som kommer att föregås av en "förebyggande" attack likt attacken den 25 augusti, men hålla på i några dagar snarare än bara några minuter eller timmar. Befälhavaren för Israels norra befälsområde, generalmajor Ori Gordin, veteran i en lång rad krig från och med den sista fasen i sionisternas ockupation av södra Libanon (1985-2000), deltog i dessa överdrifter. Enligt nyheter som har läckt från hans närmaste krets krävde Gordin grönt ljus för den sionistiska armén att ockupera en buffertzona i södra Libanon. Eftersom samma nyheter tydde på att Galant och Halevi var oense med Gordin i frågan om att inleda ett storskaligt krig mot Libanon, verkar tvistefrågan ingå i dragkampen mellan Netanyahu och Galant. Fejden mellan de två männen ledde till rykten om att den förstnämnde är på väg att avskeda den sistnämnde från dennes ministerpost.

Biden-administrationen fruktade att överdrifterna skulle leda till ett stort israeliskt angrepp på Libanon vid nuvarande tidpunkt, vilket den inte vill av två skäl: för det första eftersom de är "handlingsförlamade", vilket skulle förhindra dem från att kontrollera situationen, och för det andra eftersom ett nytt krig skulle framstå som ett misslyckande för deras ansträngningar, vilket deras motståndare, Donald Trump, kommer att utnyttja under sin valkampanj på bekostnad av Bidens nuvarande vicepresident och hans partis kandidat att efterträda honom som president. Washington skickade snabbt sitt speciella sändebud för konflikten mellan Israel och Hizbollah, Amos Hochstein, som träffade Galant i måndags. Krigsministern skärpte tonen och betonade under mötet att ett krig mot Libanon var omedelbart förestående och att han inte längre trodde på möjligheten att på ett fredligt sätt uppnå det Washington försökte uppnå med förhandlingar. Biden-administrationen har förespråkats en återgång till resolution 1701 från FN:s säkerhetsråd, som antogs i slutet av kriget 2006, och som sa att Hizbollahs trupper ska dras tillbaka från södra Libanon till norr om Litanifloden, och ersättas av den libanesiska reguljära armén plus de FN-trupper som finns där.

Vad är sanningen bakom alla dessa överdrifter och hot? Vi kan bara upprepa det vi underströk i slutet av juni, vilket är att "båda sidor, Netanyahu och oppositionen, menar att det inte finns något tredje alternativ på deras norra front förutom att Hizbollah underkastar sig och accepterar att dra sig tillbaka norrut..., eller att de [Israel] inleder ett våldsamt krig mot Hizbollah till ett högt pris, som de alla anser vara nödvändigt för att stärka sin stats förmåga att avskräcka, en förmåga som sedan 7 oktober har minskat avsevärt på den libanesiska fronten." ("Is the drumbeat of war on the Israel/Lebanon front a prelude to all-out war?", 25 juni 2024). Den sionistiska staten kan inte inleda ett storskaligt krig mot Libanon utan USA:s fullständiga deltagande, i synnerhet som Biden-administrationen har varnat för att ett sådant krig skulle omvandlas till en regional storbrand, och det är därför svårt för Netanyahu eller Galant att stöda initiativet att starta ett överraskningsanfall i stor skala mot Libanon utan grönt ljus från Washington. Israel hade inte ens kunnat föra sitt folkmordskrig mot Gaza utan USA:s deltagande, och Hizbollah är mycket starkare än Hamas och dess allierade på Gazaremsan.

Netanyahu agerar därför för närvarande med ögonen på valet i USA: om han upplever att Trump kommer att vinna, kommer han att vänta på att frågan avgörs, eller till och med på att Trump återvänder till Vita huset, innan han startar ett krig mot Libanon i maskopi med honom, som en inledning på ett angrepp i stor skala mot kärnreaktorerna i Iran. Om han å andra sidan känner att Kamala Harris' seger är det mest sannolika, eller om det sker vid valet den 5 november, så kommer

det att få honom att dra fördel av den tid som återstår av Bidens närvaro i Vita huset för att trappa upp det hela till ett krigstillstånd. Då är det troligt att han kommer att försöka säkerställa att Biden är delaktig och stöder angreppet genom att ge Hizbollah ett ultimatum med en specifik och kort tidsfrist för att underkasta sig påtryckningarna och dra sig tillbaka.

Netanyahus nuvarande ställningstaganden, inklusive hans avvisande av eldupphör i Gaza och det utbyte av gisslan som Biden-administrationen har försökt få till stånd, går faktiskt inte att förstå utan att ta hänsyn till USA-valet. I motsats till de analyser som bara koncentrerar sig på Israels inrikespolitik, finns det inga tvivel om att Netanyahus vägran att under den pågående amerikanska valkampanjen ge Biden-administrationen vad som skulle se ut som ett politiskt framsteg, är en stor tjänst till Trump, och Netanyahu kommer att försöka skörda frukterna av den om den sistnämnde erövrar presidentposten en andra gång.